

# TRỞ LẠI HIỆP-ĐỊNH PARIS: NÊN CHĂNG?

Nguyễn Ngọc Bích



## TRỞ LẠI HIỆP-ĐỊNH PARIS: NÊN CHĂNG?

Mấy tuần qua, chúng tôi và một vài tác-giả đã có dịp bàn đến chuyện văn hồi hay phục-hoạt Hiệp-định Hòa-bình Paris 1973. Cho rằng việc đó là khó, không dễ, như một vài người đã chỉ ra, không có nghĩa là ta không có thể tìm cách thử được. Vì sao? Vì không thử thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Hà-nội đã vi-phạm (đủ các điều trong đó) thì Hà-nội sẽ tiếp-tục vi-phạm. Bắc-kinh đã vi-phạm (sự toàn vẹn lãnh-thổ của miền Nam) thì Bắc-kinh sẽ tiếp-tục vi-phạm.

Đó là nếu ta không làm gì. Nhưng thử một chuyện khó khăn có nghĩa chẳng là: "Ý tưởng phục hồi một hiệp định đã trở thành vô giá trị, với toan tính dựa dẫm nặng nề một lần nữa vào thế lực ngoại quốc, là một hoang tưởng và một đại dột."

Một đại dột? Thử hỏi, chúng ta, những người không CS, còn gì để mất để mà có thể gọi được là "đại dột" trong chuyện này? Dùng thước đo này thì Hai Bà Trưng, Bà Triệu, Trần Bình Trọng, v.v. đều là "đại dột" cả vì ai chẳng biết là trong tương-quan lực-lượng giữa nhà Hán và Hai Bà, giữa nhà Ngô và Bà Triệu, giữa quân Mông-cổ và Trần Bình Trọng, ai chẳng biết là nó không cân-xúng, là "trúng trời đá," là "châu chấu đá xe"? Vậy thì là họ "đại dột" cả? Vậy nếu họ cứ theo lời khuyên của những người "khôn"

không “dại dột” thì liệu ngày hôm nay chúng ta có còn một nước Việt-nam để mà nói chuyện nữa không?

Đó là chưa kể, tại sao ta đã vội cho là “hiệp định [Paris1973] đã trở thành vô giá trị”? Dựa theo tiêu-chuẩn nào? Rồi lại nghĩ là có người “toan tính dựa dẫm (sic) nặng nề (sic) một lần nữa (sic) vào thế lực ngoại quốc”? Thật quái-đản trong khi những người chủ-trương trở lại Hiệp-định Paris chỉ muốn dựa vào quốc-tế (trong đó có ngũ cường và Liên-hiệp-quốc, nghĩa là rất khác sự cáo buộc với ba chữ “sic” trên đây) để lấy lại công-lý cho VNCH và nhân-dân miền Nam Việt-nam!

Thêm vào đó lại còn vài lý-do nữa ta không thể quên được Hiệp-định Hòa-bình 1973. Trước hết vì đó là lịch-sử, và như một vài còm trong Đàn Chim Việt đã viết, ta cần biết rõ ràng và cặn kẽ lịch-sử của nước ta và cũng cần để lại những thông tin chính-xác cho con cháu chúng ta, để cho họ khỏi hiểu lầm việc làm của những người đi trước. Nhưng trên hết, chúng ta cần trở lại Hiệp-địnhParis vì chính người Cộng-sản ở Hà-nội cũng không muốn ta quên như bản tin sau mới ra cách đây mấy ngày trên CAND Online:

“Nhân kỷ niệm 40 năm ngày ký kết Hiệp Định Paris 1973 (27/1/1973 – 27/1/2013), hàng loạt sự kiện, hoạt động sẽ diễn ra cả ở Việt Nam lẫn ở Pháp. Thứ trưởng Bộ Ngoại giao CHXHCNVN Nguyễn Phương Nga cho biết như vậy, riêng tại Hà Nội, ngày 25/1, sẽ diễn ra lễ kỷ niệm cấp Nhà nước với sự có mặt của lãnh đạo Đảng, Nhà nước, các thành viên hai đoàn đàm phán với bạn bè quốc tế.” (CAND Online)

Thứ nữa, nếu ta không làm được gì hơn thì cứ nhắc lại những vi-phạm của Hà-nội và Bắc-kinh (dựa trên những văn-kiện có thật, với đầy đủ các điều khoản này nọ) chẳng là điều nên làm lắm sao?

## **Người yêu nước là người có viễn-kiến**

Người thiếu hiểu biết thường cho những người yêu nước là những người “dại dột,” bỏ cái êm ấm của nhà cao cửa rộng, của vợ đẹp con khôn để đi làm chuyện chưa chắc đã thành công. Song chính thật, người yêu nước phải là người có viễn-kiến, nhìn được xa, trông được rộng, ít nhất là quá được cái mũi của mình, quá được

quyền-lợi cá-nhân và gia-đình làng xã của mình, và xa đôi khi đến cả hàng trăm năm, hàng ngàn năm như cuộc tranh đấu của dân Lạc-Việt (Hai Bà v.v.) để thoát ra khỏi cái định-mệnh Hán-hóa đã xảy ra với hàng chục nhóm trong loài "Bách Việt" ở miền Nam Trung-quốc.

Nếu có người trong chúng ta không thuộc lịch-sử thì tôi xin phép được nhắc lại (thật vắn tắt) đôi điều:

### **Trường-hợp ông Theodor Herzl và nước Do-thái.**

Ông Herzl (1860-1904) viết cuốn sách về một "Nhà nước Do-thái" (*Der Judenstaat* trong tiếng Đức), tức giấc mộng của ông, vào năm 1895, sau hơn 18 thế-kỷ người Do-thái bị đánh bật ra khỏi Palestine và trở thành những người lưu vong ("les juifs errants") trên khắp thế-giới. Mười năm sau, ông mới vận-động được một số nước, trong đó có nước Anh, chấp nhận nguyên-tắc về một nước Do-thái dựng lại ở Palestine. Và hơn 40 năm sau nữa, vào năm 1948, giấc mộng của Theodor Herzl mới thành sự thật với sự ra đời của Israel. Ông Theodor Herzl, theo cách suy nghĩ thiển cận của một vài người, chắc phải là một người vô cùng đại dột và hoang-tưởng, nhất là vì ông chết nhiều năm trước khi ý-tưởng "đại dột" kia của ông được thành tựu!

### **Trường-hợp người Palestinians.**

Sau khi Anh để cho người Do-thái trở về định cư rồi lập quốc ở Palestine thì người Ả-rập sẵn ở đó có một sự lựa chọn, chấp nhận cho người Do-thái trở về chung sống hòa-bình với mình hay tìm cách đẩy người Do-thái xuống biển. Không may, người Palestine đã chọn con đường thứ hai để rồi thất bại một cách ê chề. Bàn cờ bị lật ngược, người Do-thái đã đẩy được người Palestinians đi để tạo ra một khoảng trống mà sau này thành lãnh-thổ Israel. Người Palestinians thua (dài dài) dù có được sự hậu-thuần của nhiều nước Ả-rập khác và họ đã phải trả giá đắt cho ý tưởng ngông cuồng của họ vào lúc đầu (1948). Tuy-nhiên, sau nhiều năm nghiền ngẫm họ cũng đã học được bài học kiên trì nên ngày nay, sau khoảng 60 năm, họ cũng đã tìm được một sự công-nhận ngày càng rộng rãi của thế-giới, kể cả đồng-minh số 1 của Israel, đó là nước Mỹ, để ngày nay Mỹ ủng-hộ cả Israel và một nước Palestine độc-lập.

## Lịch-sử các nước Đông-Âu.

Gần ta hơn là kinh-nghiệm các nước Đông-Âu. Chỉ đôi ba năm sau khi Thế-chiến II kết thúc, hầu hết các nước này rơi vào trong vòng kiểm-tòa của Liên-Xô với sự thỏa thuận ngầm của Anh, Mỹ, Pháp (vì họ cho là Mạc-tư-khoa có quyền dựng lên một vùng ảnh-hưởng-sphere of influence-của họ để làm một thứ trái độn với các nước Tây-phương). Nếu ta chỉ biết nghĩ ngẩn hạn thì tất cả những vụ đấu tranh của các nước Đông-Âu từ Poznan, Ba-lan, đến Budapest, Hung-gia-lợi (1956), chắc là "dại dột" và "hoang-tưởng" cả! Không có những sự "dại dột" và "hoang-tưởng" đó thì làm gì có mùa Xuân Praha (1968), dẫn tới Hiến-chương 1977, ở Tiệp hay Công-đoàn Đoàn-kết (1980) ở Ba-lan để đưa đến sự sụp đổ của toàn khối CS Đông-Âu (1989), thậm chí đến cả sự tan vỡ của đế-quốc CS là Liên-Xô (1991)!

## Trường-hợp chính-phủ "giải phóng" De Gaulle.

Tháng 6/1940, quân-đội Đức tràn sang Pháp, Pháp đầu hàng. Tướng De Gaulle, lúc bấy giờ đứng một mình trơ trọi ở Luân-đôn, xin được phép đưa ra một lời kêu gọi trên BBC ("Appel du 18 juin" 1940). Lúc đầu, không mấy người muốn theo về với ông nhưng ông kiên trì nên cuối cùng các lực-lượng "Pháp tự do" ("Free French forces") cũng đến với ông và đến tháng 6/1944, chỉ hai tháng trước ngày giải phóng Paris ông De Gaulle mới lập được chính-phủ "lưu vong" của ông-để cuối cùng trở thành một trong các nước Đồng-minh có quyền quyết-định số-phận của nước Đức bại trận sau đó.

## **Khó là chắc nhưng có phải là "dại dột" hay "hoang-tưởng" không?**

Không ai nói là sau khi mất miền Nam vào tay Cộng-sản là mọi sự dễ dàng. Nếu dễ dàng thì kinh-nghiệm của những ông Hoàng Cơ Minh, Lê Quốc Túy, Trần Văn Bá... đã phải thành công rồi. Nhưng không, khó rất khó!

Song khó có phải là một lý-do nên bỏ cuộc như có người muốn khuyên ta không?

Dựa vào kinh-nghiệm quốc-sử cũng như kinh-nghiệm của các nước gần gũi ta hơn, rõ ràng là những người đi con đường dễ dãi, tức là “không đại dột” kiểu Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, chắc phải xem là khôn ngoan hơn.

Song những người như chúng tôi, và không ít những người yêu nước khác, có lẽ không ngại con đường khó khăn hơn nếu con đường đó hứa hẹn một ngày mai tươi sáng. Nữa là ở đây, ta lại có tới hai hiệp-định quốc-tế để ủng-hộ cho cuộc đấu tranh chính-nghĩa của ta, Hiệp-định Hòa-bình Paris 1973 (27/1/1973) và Định-ước Quốc-tế đảm bảo cho việc thực-thi Hiệp-định đó (1/3/1973).

Ta không thể nghe một mình ai để mà quyết-định là “Hiệp-định Paris” đã chết, “đã trở thành vô giá trị.”

Một hiệp-định quốc-tế, thật ra, không bao giờ tự nó chết cả. Hiệp-định Pháp bán đất Louisiane cho Mỹ (1803) hay Nga nhượng bộ Alaskacho Mỹ (1867) cho đến nay vẫn còn nguyên giá-trị của nó. Để xóa bỏ được những điều ước năm Nhâm-tuất (1862), rồi Giáp-tuất (1872) hay Hiệp-ước Patenôtre (1884) sau đó dẫn đến bảo hộ mà triều Tự Đức ký với Pháp thì chính vua Bảo Đại đã phải tuyên-bố hủy bỏ chúng ngày 11/3/1945 (Nghiêm Kế Tổ, *Việt Nam máu lửa*, trang 31), nghĩa là ông Bảo Đại đã lấy lại độc-lập cho nước nhà sáu tháng trước khi ông Hồ Chí Minh đứng ở Ba-đình tuyên-bố “độc-lập” lần thứ hai!

Và cũng vì tôi chưa nghe thấy ai, ngoại-trừ một hai người không có thẩm-quyền, cho là hai Hiệp-định Paris 1973 và Định-ước quốc-tế sau đó (ngày 1/3/1973) đã chết nên ta cũng có quyền nghi ngờ quyết-định đơn-phương kiểu tùy tiện đó!

Còn điều vài người khác lo xa (như “không ai muốn Việt Nam lại bị chia cắt ra làm hai phần một lần nữa”) thì thật là chuyện lo bò trắng răng. Đã ai nói là trở lại “Hiệp-định Paris” là để chia đôi đất nước?

Trở lại Hiệp-định Paris chỉ có nghĩa là vào năm 1973, ít nhất cũng đến tháng 4/1975, là có một thực-tế do Hiệp-định Genève đẻ ra, đó là đã có hai quốc gia VN với hai thể-chế khác nhau. Hiệp-định Paris là nhằm giải-quyết vấn-đề thống nhất VN bằng con đường “hòa-bình,” với không bên nào “thôn tính” bên nào (Chương V của Hiệp-định), song nó đã bị vi-phạm. Do đó mới cần đặt lại vấn-đề

trở về Hiệp-định đó, một hiệp-định được quốc-tế và Liên-hiệp-quốc long trọng tuyên-bố tôn trọng.

Thiết tưởng một sự thật như vậy là trong sáng như pha-lê! Không có điều gì là khó hiểu cả.

## **Nguyễn Ngọc Bích**

Viết xong đêm 18/1/2013

Đồng Xuân, Bang Trinh-nữ, Hoa-kỳ-quốc

[www.vietthuc.org](http://www.vietthuc.org)

DIỄN ĐÀN  VIỆT THỨC

[www.vietnamvanhien.net](http://www.vietnamvanhien.net)